

Verslag van het bezoek aan onze adoptie.

Negombo, donderdag 8 maart 2007

Vanmorgen zijn wij om 10.00 door de chauffeur van FHP opgehaald om een bezoek te gaan brengen aan ons adoptiegezin, een weduwe met een dertienjarige tweeling in Hendela.

Met een aircobusje beginnen wij aan de reis van 22 kilometer. In Nederland ben je binnen een half uur op de plaats van bestemming, hier in Sri Lanka duurt zo'n trip wel iets langer. De weg van Negombo naar Hendela is goed, het tempo is echter naar onze maatstaven behoorlijk laag. Agenten die het verkeer regelen dragen een stofkapje over neus en mond tegen de luchtvervuiling.

Op een gegeven moment vraag ik aan de chauffeur of wij straks aan het gezin geld mogen geven. Wij hebben weliswaar

cadeautjes bij ons maar dat is een kleinigheidje. Hij geeft het advies om de eerste levensbehoefte daar te kopen, zoals meel, rijst, suiker, thee, zeep etc. Wij vinden dat een prima idee en om 10.45 uur stoppen wij bij een supermarkt. Sunil geeft allerlei aanwijzingen en wij zien dat er echt van alles te koop is. Voor onze begrippen niet eens zo duur. Tandborstels kosten 25 RPS per stuk, dat is minder dan 0,25 eurocent. Waarom zou je van alles uit Nederland meenemen als je hiermee 2x mensen kan helpen door je spullen gewoon hier te kopen. Als wij terug naar de auto lopen word ik aangesproken door een bedelaar die zijn hand ophoudt. 'Niets geven' zegt Sunil, 'dit zijn mensen die het geld gebruiken voor Arak' .

Na zo'n tien minuten rijden gaan wij van de hoofdweg af. Helaas zijn er nog allerlei opstoppingen maar na twee keer vragen staan wij ineens voor het huis. Opgewacht door moeder, de beide meisjes en oma (denken wij). Bij het zien van ons barst de moeder in tranen uit, wat mij aan 'spoorloos' doet denken. Ze valt in mijn armen en houdt mij minuten lang vast. De tweeling die de Engelse namen Ann en Mary gebruiken, staan er verlegen maar stralend bij. De oudere vrouw blijkt de echtgenote van de vriend van de vader te zijn. Zij spreekt perfect Engels.

Uiteindelijk gaan wij naar binnen waar wij proberen elkaar eerst een beetje te leren kennen. De vriendin vertelt dat vader minstens een half uur op straat heeft gelegen voordat men hulp heeft gegeven omdat men dacht dat hij dronken was. Hij heeft volgens haar een herseninfarct gehad. Hij schijnt een winkeltje in elektrische apparaten gehad te hebben. Eerdere hulp had hem waarschijnlijk gered. Hij was slechts 49 jaar oud. Van zo'n verhaal word je wel even stil en moeder is zelfs weggegaan omdat ze weer moet huilen. Een weduwe met kinderen in de schoolgaande leeftijd staat dan nergens, vandaar dat ze via, via bij het FHP terecht is gekomen.

De meisjes, die wij eerst niet uit elkaar kunnen houden totdat ik zie dat Mary een kettinkje draagt, halen een stapel fotoalbums. Wij zien hun hele leven aan ons voorbij trekken en zelfs de uitvaart van vader is helemaal vastgelegd. Als moeder weer terugkomt met thee en koekjes gaat onze chauffeur de cadeautjes

halen. Het naamarmbandje is een groot succes. Ze zijn er dolgelukkig mee en zeggen tegelijk 'beautiful'.

Even later gaat onze chauffeur de boodschappen halen, de grote zak met rijst als eerste. De meisjes dragen alles naar binnen en bedanken met 'thank you madam'. Ze zijn er stil van en moeder huilt nu heel zachtjes. De vriendin van het gezin vertaalt en legt uit dat de moeder zo ontzettend blij is dat wij in hun leven zijn gekomen. Ook blijkt dat zij het is die mijn brieven vertaalt en beantwoordt. Wij gaan nog even naar buiten om wat foto's te maken. Daar is een toilethuisje met hurktoilet. Alles ziet er goed en netjes uit. Nu wij het met eigen ogen gezien hebben, weten wij dat wij er goed aan doen hen via het FHP te helpen. Ann en Mary geven ons een cadeautje, het is een kussensloop met een zelfgeborduurde rand erop.

Bij het weggaan nemen de meisjes afscheid met de groet 'Ayubowan' en dan is het tijd om te vertrekken en wij zwaaien, zwaaien, zwaaien totdat wij elkaar niet meer zien.

